

Література

1. Астапов К. Про державне регулювання природних монополій / К. Астапов // Суспільство і економіка. – 2003. – № 4-5. – С. 287.
2. В. Кіп Віскузі, Джон М. Вернон, Джозеф Е. Гарінгтон (мол.) Економічна теорія регулювання та антимонопольна політика; пер. з англ. – К.: Вид-во Основи, 2004. – С. 1047.
3. Варнавский В. Г. Концептуальні економічні і правові основи концесійної діяльності [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.irex.ru>
4. Про природні монополії: Закон України від 20.04.2000 № 1682-III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 30. – Ст. 238.
5. Про захист економічної конкуренції: Закон України від 11.01.2001 № 2210-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 12. – Ст. 64.

УДК 343.341:347.822.4(043.2)

Рябова К. О., к.ю.н.,
Журавльова В. Г., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРОБЛЕМАТИКА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ: ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Україна продовжує розвиватися як країна з високою часткою сировинних галузей промисловості, а інноваційний розвиток не став однією з головних ознак зростання національної економіки. Позитивні тенденції хоча й спостерігалися протягом кількох років, але мали переважно тимчасовий характер і змінювалися протилежними зрушеннями в економіці, що характеризує інноваційні процеси в Україні як нестійкі та позбавлені чітких довгострокових стимулів для інноваційної діяльності. В цих умовах виникає необхідність ідентифікації ключових проблем, що стримують розвиток інноваційної діяльності вітчизняних підприємств, та пошуку шляхів їх вирішення.

Стан інноваційної діяльності в Україні більшістю експертів-науковців визначається як кризовий і такий, що не відповідає сучасному рівню розвитку інноваційних процесів в країнах, для яких інноваційний розвиток є ключовим вектором економічної стратегії [1, с. 43].

Відносини, що пов'язані з розробкою, створенням, комерціалізацією та впровадженням інноваційних продуктів як інновацій, складаються в рамках національної інноваційної системи на кількох рівнях:

1. на рівні здійснення інноваційної діяльності (реалізації інноваційного циклу);
 2. на рівні функціонування інноваційної інфраструктури;
 3. на рівні функціонування інноваційного ринку [2, с. 424];
- Серед основних проблем, які стримують інноваційну діяльність в

Україні, можна виділити декілька. По-перше – недосконала система нормативно-методологічного забезпечення та державної підтримки. Тривалий період інноваційному законодавству України була властива певна фрагментарність та непослідовність. Нині в Україні діє 14 законів, понад 50 підзаконних актів, виданих Кабінетом Міністрів України, а також понад 100 правових актів відомчого характеру, які регулюють питання інноваційної діяльності підприємств. Разом із тим, більшість механізмів державної фінансової підтримки та податкового стимулювання, передбаченого цими актами, не можуть бути застосовані в повному обсязі. Відсутність системного підходу та єдиної науково-технологічної та інноваційної політики не компенсується збільшенням кількості й законодавчих і нормативно-правових актів, численними змінами та доповненнями до них. Адже, як свідчить досвід, чим частіше змінюються правові норми, тим гірше вони виконуються [3, с. 282].

Наступним кроком має бути забезпечення державної підтримки інноваційного підприємництва. У рамках цього напряму необхідно створити привабливий інвестиційний клімат та механізми і стимули для підвищення зацікавленості у впровадженні нововведень, а саме: забезпечити стабільне правове регулювання і стимулювання інноваційного розвитку всіх сфер економіки, а також захисту інтересів учасників інноваційної діяльності; відновити кредитування основних галузей економіки України; стимулювати створення ефективних форм кооперації і формування організаційно-економічних структур, які б забезпечили інтеграцію освіти, науки і виробництва при здійсненні інноваційної діяльності (технопарків); розробити систему мотивацій для національного та іноземного інвестора, в тому числі за рахунок податкових пільг.

Проблема конкурентоспроможності підприємств повинна вирішуватися на всіх рівнях управління економікою, тому передумовою вирішення проблем інноваційного розвитку є формування інвестиційної привабливості самого підприємства.

З огляду на це, провідним напрямом у процесі переходу України до інноваційного розвитку має стати поліпшення інвестиційного клімату в Україні і всебічне стимулювання національного капіталоутворення та інвестиційних процесів. Суттєво прискорити розвиток інвестицій в Україні могло б виведення витрат підприємства на інвестиції в основні фонди з-під оподаткування податком на прибуток [4, с. 99].

Отже, модернізація української економіки па засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами і вирішенням стратегічних і поточних завдань. За цих умов інноваційна стратегія як така, що за визначенням сприяє підвищенню рівня прибутковості національних підприємств, може стати реальним

простором для багатогранної співпраці держави і бізнесу.

Література

1. Озерчук О. В. Роль державної фінансової політики у стимулюванні розвитку інновацій в Україні / О. В. Озерчук // Збірник наукових праць. – 2011. – № 8. – С. 99-104.

2. Атаманова Ю. Є. Господарсько-правове забезпечення інноваційної політики держави: моногр. / Ю. Є. Атаманова, Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого, НДІ інтелектуальної власності АПН України. – Х.: ФІНН, 2008. – 424 с.

3. Висоцька І. Б. Стан та проблеми інноваційної діяльності промисловості України / І. Б. Висоцька // Наук. вісн. НЛТУ України. – 2012. – № 18. – С. 279–285.

4. Пенькова О. Г. Проблеми реалізації інноваційної стратегії розвитку України / О. Г. Пенькова // Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – № 9. – С. 99.

УДК 336.761(043.2)

Рябова К. О., к.ю.н., доцент,
Литвиненко Н. В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЦІННІ ПАПЕРИ У ГОСПОДАРСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Сучасний етап розвитку економіки України характеризується безперервним зростанням значення фінансових інструментів, де особливе місце займають цінні папери.

Замінюючи собою реальні товари і гроші, вони створюють умови для більш ефективного фінансування ринку: зберігання та обігу товарно-грошових цінностей, швидкого та економічного їх переходу від одного власника до іншого. Самі цінні папери не мають матеріальної цінності, однак втілюють у собі гарантовані права на цінності справжні, фактичні гроші, товари, послуги. Вони служать засобом платежу, кредиту, утворення скарбів, розподілу прибутку [3].

Цінним папером є документ установленої форми з відповідними реквізитами, що посвідчує грошове або інше майнове право, визначає взаємовідносини емітента цінного папера (особи, яка видала цінний папір) і особи, яка має права на цінний папір, та передбачає виконання зобов'язань за таким цінним папером, а також можливість передачі прав на цінний папір та прав за цінним папером іншим особам [2].

В Україні можуть випускатись і перебувати в обігу пайові, боргові та інші цінні папери. У сфері господарювання у передбачених законом випадках використовуються такі види цінних паперів: